

[Øllgaard.]

bruget vil være meget interesseret i at faa en positiv Udtalelse fra den højtærede Landbrugminister om denne Sag.

Et Spørgsmaal, der interesserer mange i de vestlige Egne af Landet, hvor Klimaet er særlig barskt, er Plantning af Læhegn og Smaaplantager. Tyskernes Hærgen har her sat sine sørgelige Spor, og dette vil mærkes langt ud i Fremtiden. Derfor maa den Slægt, der lever nu, tage denne Opgave op med fornyet Styrke. Her har der været den Ordning, at man har dannet Plantningslav, og Arbejdet har været udført af unge arbejdsløse gennem de saakaldte „Flyvende Korps“. Dette Arbejde har i flere Aar været saa godt som standset. Der er dannet Masser af Plantningslav, og mange flere kunde have været dannet, om man ikke havde lagt en vis Dæmper paa. Der er en voldsom Interesse for og Forstaaelse af denne Opgave, men der sker bare ingenting. Det kan ikke blive ved at gaa. Denne Opgave er for stor og god til at ligge brak eller gaa i Fisk, blot fordi man ikke er i Stand til at skabe den nødvendige Organisation.

Den Opgave at faa skabt Læhegn om alle Marker og Smaaplantager hist og her rummer saa store landbrugsmæssige, arbejdsmæssige og for Resten ogsaa skønhedsmæssige, kort sagt, samfundsmæssige Muligheder, at vi ikke kan være bekendt at lade den ligge. Vi maa have sat Fart i dette Arbejde, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Arbejds- og Socialminister, at man, hvis det viser sig, at der ikke er unge arbejdsløse nok fra Byerne til at gaa ind i de flyvende Korps, gaar over paa en anden Kategori af arbejdsløse eller Folk, der er i Fare for at blive arbejdsløse. Man kan ikke betragte dette Arbejde som noget i Retning af et Luksusarbejde, som det er ret ligegyldigt at faa udført. Det er i allerhøjeste Grad et godt og nyttigt Arbejde at faa plantet, og saadan ser Befolkningen ogsaa paa det. Men med den Mangel paa Arbejds-kraft, der er i de enkelte Bedrifter, kan de enkelte ikke overkomme at faa det gjort. Derfor vil jeg — Spørgsmaalet interesserer ikke mindst Befolkningen i de vestlige Egne — opfordre den højtærede Arbejds- og Socialminister til at fremsætte en Udtalelse om, hvad han agter at foretage sig i denne Sag.

Der er dernæst et Spørgsmaal, der interesserer mange, baade Landmænd og andre, i de Egne af Landet, hvor Tyskerne særlig har huseret og befæstet, og hvor de ogsaa har udlagt Landminer, og det er Rensningen af den Landbrugsjord, hvor

disse Miner har været nedlagt. Opsamlingen af Miner og Sprængstof er, saa vidt mig bekendt, foregaaet ved tyske Soldater, men over for de danske Lodsejere — saadan forstaar jeg det — er det det danske Militær, der har Ansvaret for, at Rensningen for Miner er foretaget forsvarligt, og at det, naar der har været foretaget Rensning, ikke er forbundet med Livsfare at gaa i Gang med at dyrke Jorden. Nu er Forholdet, at denne Rensning og ikke mindst Kontrollen med, at Jorden er rensset, efter Befolkningens Udsagn er foregaaet meget skødesløst. Befolkningen tror ikke, at Jorden er rensset forsvarligt, og tør ikke gaa i Gang med Dyrkningen og ved for øvrigt heller ikke rigtig, om Jorden er frigivet til Brug eller ej; det kniber i det hele taget for Befolkningen at finde de rigtige ansvarlige i dette Spørgsmaal. Jeg er vidende om, at Foreningen af jydsk Landboforeninger paa Initiativ af Befolkningen i Vestjylland har indsendt en Besværing over disse Forhold, og jeg vil opfordre den højtærede Forsvarsminister til at fremkomme med en Redegørelse herom, saaledes at det bliver klart for Befolkningen, hvor Ansvaret i denne Sag skal placeres.

Laurits Pedersen: Jeg vil gerne ved denne Lejlighed henlede den højtærede Kirkeministers Opmærksomhed paa en Sag, der var meget stærkt fremme i Fjor, baade i Pressen og andre Steder. Det drejer sig om Udsmykningen af en Kirke ovre i Østjylland, og den vakte saa stor Opmærksomhed, at dette Sogn er blevet oversvømmet af Journalister fra hele Landet, som gerne vilde se, hvordan denne Befolkning kunde finde sig i, at deres Kirke blev tilsvinet, som man sagde. Det vil i den Anledning være rigtigt at gøre opmærksom paa, hvad der virkelig har fundet Sted derovre.

I 1931—32 anmodede det paagældende Menighedsraad den stedlige Maler, som de havde kendt gennem en lang Aarrække, om at være behjælpelig med at faa deres Kirke til at se noget pænere ud. De havde en Forhandling med ham, og han lovede at tage sig af Arbejdet, og jeg kan i Parentes bemærke, at han gjorde Arbejdet fuldstændig gratis, som en Gave til Kirken og til dette Menighedsraad, og han lagde megen Flid i at gøre Arbejdet saa pænt, som han kunde.

Da Arbejdet var færdigt, indbød Menighedsraadet til en Aftengudstjeneste, hvor den tilsynsførende Provst var til Stede, og hvor man altsaa saa Arbejdet an. Den tilsynsførende Provst kunde selvfølgelig ikke, saadan set, sige god for Arbejdet, idet